

Arrest

nr. 349 413 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 31 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 17 juli 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn van het dorp [S. A.], gelegen in het district Kot van de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun en soennitisch moslim. U liep school tot de derde graad en daarnaast werkte u ook op de velden als landbouwer. U werkte ook in een winkel voor vrouwenproducten. U deed dit tot aan uw vertrek.

Uw vader, [M. K.] begon in 2009 of 2010 te werken op de Bastion basis in Helmand. Hij werkte als elektricien voor het Britse bedrijf KBR. Hij werkte ook samen met de Amerikaanse troepen die er tevens aanwezig waren. In 2017 liep zijn contract af. In deze periode ontving uw vader elke maand, om de twee maanden of

om de drie maanden dreig telefoons van de taliban. Ze kwamen 's nachts ook twee naar de poort voor uw huis, doch konden telkens weggejaagd worden. Telkens als uw vader buitenkwam, was er immers niemand te zien. De taliban eisten dat uw vader zou stoppen met zijn job en dat hij voor hen zou werken, alsook bedreigden ze gans het gezin met de dood. Ook u werd hierbij onrechtstreeks genoemd als de oudste zoon van uw vader. Uw vader diende klacht in bij het districtshuis, doch dit haalde niet veel uit.

Door de bedreigingen ging uw vader een één of twee maanden na het einde van zijn contract bij KBR voor de Afghaanse Lokale Politie (ALP) werken in uw dorp, eerst op onofficiële wijze en daarna na zeven of acht maanden op officiële wijze. Hij werkte als soldaat in verschillende checkposten in het district. In deze periode ontving uw vader ook dreig telefoons en dit was soms dagelijks, soms wekelijks en soms maandelijks. Daarnaast ontving uw vader ook 2 of 3 dreigbrieven via de imam van de moskee. De taliban kwamen ook nog soms langs bij jullie huis, maar nadat collega's van uw vader begonnen te patrouilleren, is dit gestopt.

Na twee of drie jaar werd de ALP ondergebracht in het lokale leger en uw vader ging hier dan ook als soldaat bij aan de slag tot aan de machtsovername. Hij werkte binnen het 201 Selab korps. Er werd een basis gemaakt en de checkposten van de politie maakten plaats voor checkposten van het leger. Uw vader had dezelfde taken zoals patrouilleren, bewaken en deelnemen aan gevechten met de taliban. Ook in deze periode – en vooral op het einde – ontving uw vader elke maand of om de twee maanden dreig telefoons van de taliban. In de periode voor de val gebeurde dit zelfs meermaals per dag.

U had dan ook nog een paternale oom die als soldaat voor de nationale politie werkte in Marko. Hij overleed tijdens een aanval op zijn post, 7 of 8 jaar geleden.

Door alle bedreigingen die uw vader ontving, besloot hij om zijn jobs geheim te houden. U en de rest van uw gezin moesten ook zoveel mogelijk thuisblijven. Zo moest u stoppen met uw studies eens de problemen serieus werden. Op de dag van de machtsovername stuurde uw vader u naar het huis van uw maternale oom. Later die dag kwam uw vader zelf ook daarheen en in de namiddag ontvluchtten jullie samen het land. In Iran raakte u uw vader kwijt tijdens een poging om de grens tussen Iran en Turkije over te steken. U en uw maternale oom ondernamen verschillende pogingen om informatie te krijgen over uw vader, doch dit haalde vooralsnog niks uit.

U verliet Afghanistan de dag van de machtsovername en u was ongeveer 12 of 13 maanden onderweg. U kwam op 30 mei 2022 aan in België, waar u op 31 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Toen u in Turkije was, werd u geïnformeerd door uw familie dat de taliban drie keer waren langsgekomen sinds uw vertrek. De eerste keer was net nadat u het land had verlaten en de tweede keer was een paar dagen later.

De taliban kwamen langs met lijsten van overheidspersoneel op zoek naar wapens en dergelijke en vroegen aan uw broer, [A.] waar u en uw vader waren. Zeven of acht maanden na uw vertrek kwamen ze een derde keer langs en toen doodden ze [A.] uit wraak en omdat ze wouden dat u en uw vader zich zouden presenteren bij hen. Uw gezin verhuisde hierna naar uw maternale oom en leven sindsdien ondergedoken. U vernam recentelijk via uw oom dat de taliban wel nog altijd op zoek zijn naar jullie.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: foto's van uw vader bij het lokale leger (kopie); foto's van uw vader bij de ALP (kopie); foto's van u en uw broers (kopie); foto's van uw reisweg (kopie); foto's van uw vader bij KBR (kopie); foto van uzelf in de checkpost van uw vader (kopie); een foto van uw overleden paternale oom (kopie); trainingscertificaten en appreciatiebrieven van uw vader bij KBR (origineel); de KBR badge van uw vader (origineel); de badge van uw vader bij het lokale leger (origineel); uw taskara (kopie); de taskara van uw vader (origineel); enveloppen (origineel); foto's van uw overleden broer [A.] (kopie); een trainingscertificaat van uw vader bij het leger (origineel); een trainingscertificaat van uw vader bij de ALP (origineel); de wapenvergunning van uw vader (origineel); bankkaarten van uw vader (origineel); het werkcontract van uw vader bij KBR (origineel); een attest van uw operatie en een foto van uw wonde (kopie); uw paspoort (kopie); de Belgische identiteitskaart van de neef van uw vader in België (kopie); een brief van een collega van uw vader over uw problemen (origineel); de identiteitskaart van deze collega (kopie); foto's van deze collega aan het werk (kopie); documenten over de ziekte van uw moeder (kopie); en foto's van uw vader en de commandant van de ALP (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U had een ziekteattest mee waaruit bleek dat u geopereerd werd aan uw rug. U gaf aan dat u veel last had aan uw rug en dat u nog steeds verzorging krijgt. U gaf echter ook aan dat u zich goed voelde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud en dat u momenteel geen problemen heeft, los van het feit dat u niet op uw rug kan slapen (NPO 2, p. 2-3).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest gefolterd te worden door de taliban met het oog op het verkrijgen van info over uw familie in-dien u zou terugkeren naar Afghanistan omdat uw vader op een buitenlandse basis werkte en later voor de overheid en hij daarom bedreigd werd door de taliban, samen met uw hele gezin (NPO 1, p. 14-15).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS meent dat er omwille van volgende pertinente redenen geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden en dat personen die voor buitenlandse troepen werkten te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader van 2009 of 2010 voor het Britse bedrijf KBR werkte en op die manier elektriciteitswerken deed op de Bashwan Bastion basis van de Britse en Amerikaanse troepen in Helmand. Nadat zijn contract in Helmand was afgelopen, bleef hij nog één à twee maanden thuis en daarna begon hij te werken als soldaat voor de lokale politie. Hij deed deze job twee of drie jaar en toen ging de lokale politie op in het lokale leger. Dan diende hij als soldaat in het lokale leger tot aan de machtsovername (NPO 1, p. 7-13 & NPO 2, p. 7-14).

Wat betreft de jobs van uw vader als elektricien bij KBR op de militaire basis van de Amerikanen en de Britten in Helmand en als soldaat bij de ALP en later bij de regionale branche van het nationale leger dient te worden opgemerkt dat alhoewel het CGVS niet alle werkzaamheden van uw vader betwist, er vooral op vlak van zijn jobs voor de lokale politie en het lokale leger – de jobs die hij uitoefende in het laatste deel van zijn carrière – enkele pertinente, kritische bedenkingen kunnen worden gemaakt bij uw verklaringen hierover.

Ten eerste had u een aantal foto's mee van uw vader bij het lokale leger. Op deze foto's zijn echter duidelijke tekens van photoshop waar te nemen. Zo lijkt het insigne van de commando's op één van de foto's van uw vader duidelijk gefotoshopt op zijn uniform. Ook op een andere foto heeft u duidelijk beroep gedaan op photoshop op vlak van de insignes op het uniform van een collega van uw vader (zie info in administratief dossier, groene map). U werd geconfronteerd met deze vaststellingen en toen kwam u niet verder dan te ontkennen dat de foto's vervalst waren en bleef u benadrukken dat het om originele foto's ging (NPO 2, p. 15). Het gegeven dat u de noodzaak voelde om uw verhaal over de jobs van uw vader aan te dikken met vervalste foto's doet niet alleen serieuze twijfels plaatsen bij de job van uw vader als soldaat bij de lokale politie, doch het gegeven dat u hier na confrontatie over bleef liegen doet ook nog eens afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Ten tweede kon u wel enige informatie geven over de jobs van uw vader, maar waren er ook heel veel zaken die u niet wist. Op vlak van de eerste job van uw vader bij KBR, wist u dat hij in 2009 of 2010 begon met zijn werk, dat hij in Helmand op de Bashwan Bastion basis werkte, dat hij stopte met werken in 2017 toen zijn contract voltooid was, dat hij werkte als elektricien, dat hij samenwerkte met Britse en Amerikaanse troepen, dat hij medische testen moest ondergaan, dat hij zich moest aanmelden in Helmand – u wist wel niet in welk district – alsook kon u collega's van uw vader opsommen. U wist niet waarom uw vader voor de Britten wou werken, noch of hij een opleiding van hen ontving en u wist evenmin welke jobs de Britten en de Amerikanen

hadden samen, doch u wist wel dat ze samen trainingen deden. U wist ook dat het nationale leger en de public order police aanwezig waren op de basis. U wist niet wie de commandant van de Amerikanen was, maar u wist wel dat uw vader voor het Britse bedrijf KBR werkte. U wist ook dat uw vader na zes of zeven maanden verlof kreeg. U wist dan weer niet wie zijn baas was, maar u wist wel wat zijn salaris was in het begin (NPO 1, p. 7-9 & NPO 2, p. 8-9). Op vlak van de job van uw vader bij de lokale politie, wist u dat hij twee maanden na het einde van zijn contract bij KBR via twee vrienden, [Z. H.] en soldaat [N. M.] naar het districtshuis was gegaan om als soldaat te werken. U wist dat hij er twee of drie jaar werkte. U wist ook dat hij formulieren in orde moest brengen vooraleer hij kon beginnen werken voor de lokale politie en u wist ook hoelang en waar zijn training was. U kon de checkpoints van uw vader opsommen. U kon ook commandanten en collega's van uw vader opsommen. U kon ook beknopt de taken van uw vader bij de lokale politie omschrijven en u wist zijn salaris. U kon ook een missie benoemen waaraan uw vader deelnam. Voor de rest had u naar eigen zeggen niet veel info over de jobs van uw vader omdat hij u daar niet veel over vertelde (NPO 1, p. 9-11 & NPO 2, p. 9-13). U wist ook dat de lokale politie na twee of drie jaar in het lokale leger werd ondergebracht. Op vlak van zijn job bij het lokale leger had u informatie over de veranderingen die met de overgang gepaard gingen, de basis waar hij werkte, zijn korps, zijn rang en zijn commandant. U had dan wel weer geen informatie over zijn salaris, noch wist u veel over de documenten die u meehad over de job van uw vader (NPO 1, p. 11-13 & NPO 2, p. 13-14). Zoals reeds gezegd hebt u met dergelijke verklaringen wel een aantal aspecten van de carrière van uw vader aannemelijk gemaakt – zoals bijvoorbeeld zijn job bij KBR – doch de verklaring die u gaf voor uw gebrek aan bepaalde kenniselementen rond zijn job laat toch te wensen over. Zo zei u meermaals dat uw vader zijn job als elektricien op de militaire basis geheimhield voor u en dat het uw moeder was die u hier later over informeerde toen de problemen van uw vader erger werden. Toen zei ze tegen u dat hij voor de buitenlanders werkte (NPO 1, p. 7-9 & 14). U zei ook dat uw ouders de job van uw vader geheimhielden voor u omdat het gevaarlijk was en er overal taliban zaten in jullie dorp, alsook zei u dat uw vader op het moment van jullie gezamenlijke vlucht vertelde aan u welke job hij deed en dat hij daardoor bedreigingen kreeg (NPO 1, p. 9). Het houdt echter geen steek dat uw vader deze job geheim diende te houden voor u uit angst dat de taliban het te weten zouden komen, aangezien de taliban uw vader reeds sinds 2010 of 2011 bedreigden door zijn werk en dus al op de hoogte waren van de job van uw vader sinds zo goed als de start van zijn carrière (NPO 2, p. 15). U werd ook gevraagd om welke reden u niet meer vragen stelde aan uw vader over zijn job op het moment dat jullie samen vluchtten en toen zei u dat u zich veilig voelde bij uw vader en dat u hem geen vragen hebt gesteld op dat moment over zijn jobs (NPO 2, p. 8). In de context waarin u zich bevond – u moest uw vaderland ontvluchten door de jobs van uw vader – kan echter wel redelijkerwijze worden verwacht dat u dergelijke vragen zou hebben gesteld. Deze vaststellingen doen verder twijfels rijzen bij uw verklaringen over de jobs van uw vader.

In ondergeschikte orde kan trouwens ook worden opgemerkt dat het bijzonder vreemd is dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud – dat nochtans slechts drie maanden na het eerste plaatsvond – schijnbaar opeens nóg minder informatie had over de job van uw vader in vergelijking met het eerste interview. Zo wist u in tegenstelling tot wat bij het eerste onderhoud wel nog het geval was niet meer exact wanneer uw vader begon te werken voor KBR. U gokte op 2009 of 2010. U had opeens ook geen enkele informatie meer over andere overheidsdiensten die aanwezig waren op de Bastion basis (NPO 2, p. 8). Omgekeerd is het ook vreemd dat u bepaalde andere informatie, zoals het salaris van uw vader bij KBR tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dan wel weer wist, terwijl dat in eerste instantie nog niet het geval was (NPO 2, p. 9). Deze vaststellingen zijn natuurlijk niet van doorslaggevende aard, doch versterken de twijfels die reeds bestonden rond de jobs van uw vader aanzienlijk.

Ten derde waren uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS tegenstrijdig met de vertaling van de trainingscertificaten die u neerlegde van uw vader bij de lokale politie en het lokale leger wat betreft de duur van zijn trainingen. Toen zei u immers dat zijn training voor de lokale politie ongeveer 2.5 maanden duurde en zijn training voor het leger 2.5 of drie maanden (NPO 1, p. 10). Uit de vertalingen van de trainingscertificaten die u meebracht (zie info administratief dossier, groene map) blijkt echter duidelijk dat zowel de training van uw vader bij de lokale politie als zijn training bij het leger vier weken duurde. Het is pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS – toen u deze vragen opnieuw werden gesteld – dat u effectief beaamde dat de training voor de lokale politie vier weken was (NPO 2, p. 10). U werd gevraagd waarom u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dan van 2.5 maanden sprak en toen zei u dat u het niet wist en dat het ongeveer vier weken was. U zei ook dat de training voor het lokale leger ongeveer twee tot 2.5 maanden was (NPO 2, p. 11). Hiermee verklaarde u de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud en de inhoud van de trainingscertificaten allesbehalve en dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de jobs van uw vader.

Ten vierde legde u eigenlijk geen enkel concreet bewijs neer om de familieband tussen u en uw vader te staven, waardoor het CGVS in de onmogelijkheid verkeert om te verifiëren dat de man op de werkdocumenten die u meebracht daadwerkelijk uw vader is. U legde de originele taskara van uw vader neer, doch enkel een kopie van uw taskara – die dan ook nog eens tekenen van vervalsing vertoont – waardoor hieruit geen onweerlegbaar bewijs van jullie familieband kan blijken. U werd gevraagd of u

familiefoto's had met uw vader, waarop u antwoordde dat dit niet het geval was, doch dat u wel foto's van u en uw overleden broer indiende (NPO 2, p. 15). Alhoewel het natuurlijk mogelijk is dat u effectief niet over familiefoto's met uw vader beschikt en u dat op zich niet verweten kan worden, is het CGVS genoodzaakt te concluderen dat er geen enkel concreet bewijs voorligt om aan te nemen dat de man op de werkdocumenten daadwerkelijk uw vader is. Dat u een foto van uzelf met uw broer voorlegde, verandert hier in principe niks aan.

Bovendien kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw vader kende met de taliban, waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan het feit dat uw vader momenteel vermist is nadat hij Afghanistan moest ontvluchten (NPO 1, p. 5-6, 15, 19 & NPO 2, p. 5-7) en u dus de problematische situatie waarin hij zich volgens uw verklaringen bevindt niet aantoonst. Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden en werkten voor buitenlanders in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een beweerd vroeger lid van het ANSF waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Omwille van volgende redenen zijn noch de problemen van uw vader, noch de problemen van de rest van uw gezin geloofwaardig.

Ten eerste is het lakse handelen van de taliban jegens jullie voor uw vertrek weinig logisch te noemen. Toen uw vader voor KBR werkte, werd uw vader ongeveer zes jaar lang om de maand, om de twee maand of om de drie maand telefonisch bedreigd door de taliban. Ze kwamen ook twee keer naar jullie huis, klopten aan, doch waren nergens meer te vinden eens uw vader naar buiten ging om te kijken (NPO 2, p. 15-16). Uw vader werd verder soms dagelijks, soms wekelijks en soms maandelijks telefonisch bedreigd door de taliban toen hij voor de lokale politie werkte. De taliban kwamen ook nog altijd aankloppen bij uw huis zonder dat ze ooit binnenkwamen (NPO 2, p. 17). Toen uw vader voor het lokale leger werkte, werd hij nog altijd telefonisch bedreigd en dit werd vooral heel ernstig in de periode voor de machtsovername (NPO 2, p. 17-18). Volgens uw verklaringen werd heel uw gezin derhalve jarenlang met regelmaat op indirecte wijze bedreigd door de taliban, waardoor het weinig aannemelijk is dat de taliban nooit enige poging namen om uw gezin op meer directe, doortastende wijze te viseren voor de machtsovername. Dit geldt des te meer aangezien u doorheen het persoonlijk onderhoud zelf meermaals aangaf hoe wreed de taliban te werk gaat jegens mensen (NPO 2, p. 6 & 20-21). Deze harde aanpak van de taliban ten opzichte van mensen die hen tegenwerken wordt ook bevestigd door de landeninformatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (EUAA rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIRReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>)). U werd gevraagd waarom de taliban nooit binnenkwamen op de momenten dat ze aan uw huis kwamen aankloppen en toen zei u dat het meestal zo gaat bij de taliban, dat ze niet binnenkomen en buiten wachten tot de persoon die ze willen viseren buitenkomt en dan wordt deze persoon gearresteerd, meegenomen of vermoord. U werd gevraagd hoe het dan kwam dat uw vader niet werd geviserd op de momenten dat hij buiten ging kijken als ze aanklopten en toen zei u dat uw vader slechts tot aan de deur kwam. U zei dat er maïs geplant stond dichtbij jullie huis en dat als uw vader daar zou gestaan hebben, dat hij zou vermoord zijn (NPO 2, p. 16-17). Deze verklaring houdt allesbehalve steek. Indien de taliban immers effectief inspanningen leverden om tot aan uw huis te komen en aan te kloppen, kan worden aangenomen dat er hen niks in de weg zou hebben gestaan om uw vader – de persoon waarvoor ze kwamen – te viseren eens hij buitenkwam. U werd ook gevraagd hoe het kwam dat jullie niet op een meer doortastende wijze werden geviserd door de taliban, gelet op het feit dat uw vader jarenlang bleef ingaan tegen de wensen van de taliban. U zei toen dat de taliban jullie iets wouden aandoen, doch dat jullie gevlucht waren (NPO 2, p. 18). Dit verklaart echter allesbehalve waarom jullie voor de machtsovername nooit fysiek werden geviserd door de taliban. U werd dan op uw eigen verklaringen dat de taliban vaak 's nachts mensen viseerden in uw dorp en zelfs dat een collega van uw vader voor de val werd gedood door de taliban gewezen en u werd nogmaals gevraagd waarom dit nooit met u of uw vader is gebeurd. Toen zei u dat uw vader een wapen had om zich te verdedigen en dat de taliban heel makkelijk in uw dorp konden binnenkomen, doch moeilijk om terug weg te gaan. U zei ook dat uw vader telkens heel stiekem naar huis kwam van zijn werk (NPO 2, p. 18). Ook dit biedt geen verklaring aangezien u nota bene opnieuw aangaf dat de taliban makkelijk uw dorp konden binnenkomen en het derhalve extra onwaarschijnlijk is dat uw vader nooit fysiek werd geviserd. De taliban hebben het zelfs nooit geprobeerd en deze vaststellingen doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede houdt het gelet op voorgaande context – de jarenlange bedreigingen van de taliban en hun normaalgesproken heel doortastende handelswijze – dan ook allesbehalve steek dat uw vader de bedreigingen die hij ontving van de taliban doorheen de jaren volgens uw verklaringen niet erg serieus nam. Zowel in de periode dat uw vader nog voor de militaire basis als elektricien werkte – de begin-periode van de

bedreigingen van de taliban – als in de periode dat hij voor de lokale politie werkte, nam hij de bedreigingen volgens uw verklaringen niet zo serieus omdat de overheid toen nog aanwezig was (NPO 1, p. 14, 16 & NPO 2, p. 15-16). Dit is hoogst onlogisch aangezien u aangaf dat alhoewel uw district onder controle van de overheid lag, veel talibanleden heimelijk aanwezig waren in uw dorp en ze ook effectief mensen die voor de voormalige overheid werkten viseerden in uw dorp (NPO 1, p. 14). De taliban slaagden er ook in om bij jullie thuis te komen, hetgeen wel degelijk op een ernstig risico wijst. Bovendien werd uw vader jarenlang systematisch bedreigd door de taliban. Hij werd immers bedreigd sinds ongeveer een jaar na de start van zijn contract bij KBR, wat impliceert dat hij sinds ongeveer 2010 of 2011 bedreigd werd (NPO 2, p. 15). Tijdens zijn tijd bij KBR werd hij soms zelfs maandelijks telefonisch bedreigd met de dood en bezochten de taliban uw huis ook twee keer. De taliban bedreigden uw hele gezin dan ook nog eens met de dood (NPO 1, p. 18 & NPO 2, p. 16). Gedurende zijn tijd bij de lokale politie gebeurden deze dreig telefoons soms zelfs dagelijks, bezochten de taliban jullie huis nog altijd en bovendien dreigden de taliban ermee dat ze de checkpoint van uw vader gingen overnemen (NPO 2, p. 17). Gezien de intensiteit en ernst van deze bedreigingen staat het buiten kijf dat het hoogst onlogisch is dat uw vader de bedreigingen van de taliban in deze periodes niet serieus nam volgens uw verklaringen.

Desondanks u zei dat uw vader de bedreigingen van de taliban niet serieus nam, nam hij wel bepaalde veiligheidsmaatregelen doorheen zijn carrière bij KBR, de lokale politie en het lokale leger. Zo zei u dat uw vader niet meer alleen naar de stad ging omdat er een gebied bestaat dat iets verder van jullie dorp ligt waar veel mensen werden meegenomen uit auto's. Uw vader diende ook klacht in bij de overheid en lichtte KBR in over zijn problemen en begon jullie huis samen met bevriende collega's te bewaken nadat de taliban jullie huis een paar keer bezochten (NPO 1, p. 17). Volgens uw verklaringen besloot uw vader in de eindperiode voor jullie vertrek – toen de bedreigingen het meest hevig waren – dat u niet meer naar school mocht gaan. U moest van uw vader in de winkel blijven. Uw moeder vertelde u later dat dit was omdat de taliban ermee hadden gedreigd om u mee te nemen en u iets aan te doen (NPO 1, p. 18-19). U mocht ook nog voortdoen met uw werk als landbouwer in de velden tot aan uw vertrek (NPO 2, p. 7). Gelet op de jarenlange, voortdurende dreiging van de taliban kan eerst en vooral redelijkerwijze van uw vader worden verwacht dat hij nog meer voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen om zijn gezin te beschermen. Anderzijds strookt het gegeven dat uw vader het nodig vond om dergelijke veiligheidsmaatregelen te nemen en het feit dat hij besloot om u van school te halen ook nog eens niet met het feit dat u nog altijd naar uw winkel mocht gaan, in de bazaar en dat u nog altijd mocht voortdoen met uw werk als landbouwer tot aan uw vertrek (NPO 1, p. 4 & NPO 2, p. 7). U werd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd hoe het kwam dat u van uw vader wel moest stoppen met uw studies door jullie problemen, terwijl u wel nog elke dag aan landbouw mocht doen en nog in uw winkel moest werken in een drukke bazaar. Toen zei u dat uw winkel naast jullie huis lag en dat er veel familie in de buurt was (NPO 2, p. 18). Hiermee schepte u echter nog altijd geen verduidelijking waarom uw vader het een goed idee vond om u nog elke dag buiten te laten komen, terwijl hij volgens uw verklaringen wel vreesde voor uw leven (NPO 2, p. 8 & 12). Deze vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde dient te worden opgemerkt hoe bijzonder vreemd het is dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud met geen woord heeft gerept over dreigbrieven die uw vader al dan niet ontving. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde u aan dat de taliban één of twee keer een dreigbrief achterlieten bij de imam van de moskee toen uw vader voor de lokale politie werkte en dat daarin stond dat uw vader moest stoppen met zijn job, alsook stonden hier dezelfde bedreigingen in die jullie eerder ook al ontvingen (NPO 1, p. 18). Ook op de DVZ vermeldde u de dreigbrieven toen u gevraagd werd naar de manieren waarop jullie bedreigd werden (Vragenlijst CGVS, d.d. 31/01/2023, vraagnr. 3.5) Aangezien het hier rechtstreeks gaat over de bedreigingen die uw vader ontving en die leidden tot jullie vlucht uit Afghanistan – en het derhalve een kernelement van uw asielrelaas uitmaakt – is het bijzonder frappant dat u hier tijdens het tweede persoonlijk onderhoud met geen woord over repte. U werd gevraagd welke bedreigingen uw vader ontving toen hij voor de lokale politie werkte en toen sprak u enkel van telefonische bedreigingen. U werd gevraagd of jullie op nog andere manieren werden bedreigd tijdens uw vaders periode bij de lokale politie en toen zei u dat de taliban ook een paar keer naar jullie huis kwamen om aan te kloppen. U werd gevraagd of jullie dan ook nog op andere manieren werden bedreigd en toen zei u van niet (NPO 2, p. 17). U kreeg dus genoeg kansen om de dreigbrieven te vermelden, doch u heeft dit nagelaten. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u met deze omissie geconfronteerd en u werd gevraagd waarom u de dreigbrieven niet meer vermeldde. U zei dat u dit hebt nagelaten omdat u hier geen bewijzen van had, los van uw verklaringen. U zei ook dat de behandelende protection officer u er geen vragen over had gesteld (NPO 2, p. 22). Het gegeven dat u de brieven zelf niet meehad naar het persoonlijk onderhoud, neemt niet weg dat er minstens van u kon worden verwacht dat u de dreigbrieven zou hebben vermeld. Uw stelling dat er u geen vragen over werden gesteld kan het CGVS ook niet overtuigen aangezien hierboven reeds werd aangetoond dat u meermaals werd aangemoedigd om de dreigbrieven spontaan te vermelden. Deze omissie doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vierde legde u tegenstrijdige verklaringen af doorheen de asielprocedure wat betreft het moment dat u het land verliet. Zo zei u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u de tweede of de derde dag na de val vertrok, alsook dat u eerst twee dagen bij uw maternale oom verbleef vooraleer u het land verliet (Verklaring DVZ, d.d. 31/01/2023, p. 6 & Vragenlijst CGVS, d.d. 31/01/2023, vraagnr. 3.5). Gelet op het gegeven dat dit het moment is waarop u besloot om uw land van herkomst te verlaten en te vluchten – wat onmiskenbaar een ingrijpende gebeurtenis is in uw leven – is het bijzonder frappant dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS resoluut zei dat u de dag van de machtsovername zelf bij uw oom aankwam en het land verliet in de namiddag (NPO 1, p. 5). Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u en uw vader het land verlieten op de dag van de machtsovername. U werd met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd en u ontkende deze door te zeggen dat u bij DVZ dezelfde verklaringen aflegde en dat de tolk het misschien verkeerd had vertaald (NPO 2, p. 19). Op het einde van het persoonlijk onderhoud wenste u ook nogmaals te benadrukken dat u ook bij de DVZ zei dat u de dag van de val het land verliet (NPO 2, p. 23). U verklaarde de tegenstrijdigheid derhalve niet aangezien u deze louter ontkende en bovendien biedt deze verklaring ook allesbehalve een verschoning op vlak van uw tegenstrijdige verklaringen over uw verblijf bij uw oom – een paar uur tegenover twee dagen – en ook deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

In ondergeschikte orde was u ook tegenstrijdig doorheen de asielprocedure op vlak van moment waarop u uw vader verloor aan de grens met Iran. Bij de DVZ zei u dat uw vader drie dagen na de val vermist raakte, de dag nadat jullie Iran waren binnengeraakt (Verklaring DVZ, d.d. 31/01/2023, p. 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u dan weer aan dat het ongeveer zeven of acht dagen erna was. U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd en toen zei u dat u dit bij de DVZ niet op die manier had verteld, dat u toen zei dat jullie eerst een nacht in Nimroz verbleven en dat jullie pas na vijf of zes dagen Pakistan de grens overstaken naar Iran (NPO 2, p. 5). Dit blijkt echter op geen enkele manier uit uw DVZ verslag, waardoor dit gebrek aan verklaring het CGVS allesbehalve kan overtuigen. Wat betreft de verdwijning van uw vader kan bovendien nog worden opgemerkt dat u geen enkel document kan neerleggen met betrekking tot de pogingen om hem te vinden, meer bepaald de contacten die uw oom heeft met de Rode Halve Maan, ondanks dat u hier wel naar gevraagd werd en u in contact staat met uw oom (NPO 2, p. 7).

Ten vijfde schetste u dan ook nog een héél rare gang van zaken op vlak van uw verklaringen dat uw jonge broer, [A.] werd vermoord door de taliban na uw vertrek. Volgens uw verklaringen was uw broer, [A. Q.] acht jaar toen hij overleed (NPO 1, p. 5). U zei dat de taliban na uw vertrek nog drie keer langskwamen bij u thuis en dat ze telkens aan uw jongere broer vroegen waar u en uw vader waren. De eerste twee keren waren in de periode net na uw vertrek en de derde keer was pas zeven of acht maanden na uw vertrek. De derde keer werd uw broer gedood (NPO 2, p. 19-20). Enerzijds is het zelfs voor de taliban bijzonder extreem te noemen dat ze overgingen tot het doden van uw jonge broertje, des te meer daar u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aangaf dat de taliban voor de machtsovername nooit bij jullie durfden binnenkomen omdat er vrouwen aanwezig waren binnen (NPO 1, p. 17) en het dus heel vreemd is dat de taliban hier een bezwaar jegens zouden uiten, maar het dan wel normaal zouden vinden om een onschuldig kind te doden. Deze vaststelling klemmt des te meer aangezien u nog een oudere broer van 13 jaar had (Verklaring DVZ, d.d. 31/01/2023, p. 9) die thuis woonde. U werd hiermee geconfronteerd en om een verklaring gevraagd en toen kwam u niet verder dan te zeggen dat u zelf ook verbaasd was (NPO 2, p. 21). Opnieuw liet u dus na om een deftige verklaring te geven voor de onlogische elementen in uw dossier. Anderzijds lijkt het dan ook weer bijzonder laks van de taliban dat indien ze effectief zinnens waren om uw broer te doden uit wraak jegens uw familie, dat ze eerst op heel nonchalante wijze tweemaal aan uw broer kwamen vragen waar u en uw vader waren om dan pas zeven of acht maanden plotsklaps nog eens te komen om hem te doden. Ook op dit vlak werd u om een verklaring verzocht en toen zei u dat u vermoedde dat de taliban dachten dat de situatie een beetje gekalmeerd was en dat ze uw broer in burgerkledij kwamen doden om hun wreedheden geheim te houden voor de rest van de bevolking. U werd ook gevraagd hoe het kwam dat er zoveel tijd zat tussen de eerste twee keren dat de taliban kwamen en de derde keer toen uw broer werd gedood en toen zei u dat u het niet wist, doch dat ze misschien dachten dat u zou terugkeren naar huis (NPO 2, p. 20). Wederom reikte u geen enkel concreet element aan als verklaring waarom de taliban in jullie geval op dergelijk vreemde manier tewerk gingen en deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

In ondergeschikte orde schetste u trouwens ook een heel onlogische gang van zaken op vlak van het moment waarop uw familie besloot om te verhuizen naar uw maternale oom. U zei immers dat uw familie pas naar uw maternale oom verhuisde nadat uw broer werd gedood door de taliban (NPO 1, p. 5). Gelet op het feit dat uw vader en de rest van uw gezin reeds jarenlang werden bedreigd en dat u en uw vader ook reeds besloten om uit Afghanistan te vluchten door het gevaar waarin uw gezin verkeerde (NPO 2, p. 8 & 12), kan redelijkerwijze van uw gezin worden verwacht dat ze reeds eerder veiligheidsmaatregelen zouden genomen hebben door te verhuizen naar uw maternale oom. U werd hiernaar gevraagd en toen zei u dat uw gezin nooit had gedacht dat de taliban een kind zouden doden (NPO 2, p. 21). Dan nog blijft dergelijke laattijdige reactie van uw gezin in disproportionele verhouding staan tot de vrees die jullie menen te koesteren ten aanzien van de taliban en bovendien strookt deze verklaring niet met uw eerdere stelling dat het algemeen geweten was

dat de taliban heel wreed zijn, tegen families, tegen kinderen, tegen iedereen (NPO 2, p. 6). Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Ten zesde dient te worden opgemerkt dat u doorheen de asielprocedure tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal huisbezoeken van de taliban na uw vertrek uit Afghanistan. In eerste instantie verklaarde u bij de DVZ dat de taliban twee keer naar uw huis kwamen na uw vertrek om naar u en uw vader te zoeken en dat bij de tweede keer uw broer vermoord werd (Vragenlijst CGVS, d.d. 31/01/2023, vraagnr. 3.5). Dit strookt al niet met uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS. Toen werd u gevraagd of de twee huisbezoeken van de taliban na uw vertrek de enige momenten waren dat de taliban uw huis bezochten. U haalde toen aan dat de taliban op het moment dat u en uw vader weggingen uit Afghanistan drie keer naar uw huis kwamen. U werd gevraagd of dit betekende dat de taliban vijf keer in totaal naar uw huis kwamen en u zei van wel. U verduidelijkte dat de eerste drie keren routine waren en dat de taliban gewoon langsgingen bij huizen met lijsten van overheidspersoneel. U zei ook dat de taliban erna nog twee keren kwamen en dat uw broer hierbij werd gedood (NPO 1, p. 20). Deze verklaringen verschillen niet alleen fundamenteel van uw verklaringen bij de DVZ, maar zijn dan ook nog eens geheel verschillend ten opzichte van uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS. Toen zei u immers dat de taliban na de val drie keer naar uw huis kwamen (NPO 2, p. 16). U werd later nogmaals gevraagd hoe vaak de taliban na uw vertrek naar uw huis zijn gekomen en toen herhaalde u dat dit drie keer was. U werd met uw tegenstrijdige verklaringen ten opzichte van het eerste persoonlijk onderhoud geconfronteerd en toen zei u dat de taliban in totaal vijf keer kwamen, twee keer voor de val – en dus uw vertrek – en drie keer na uw vertrek, de eerste keer na vertrek kwamen ze als groepering langs in alle huizen maar ook toen vroegen ze reeds naar u en uw vader aan uw broer. De tweede keer spraken ze opnieuw uw broer aan over jullie, de derde keer werd hij door hen gedood (NPO 2, p. 19). Deze verklaring kan het CGVS niet overtuigen aangezien u de eerste keer weldegelijk sprak over vijf keren na uw vertrek en niet vijf keer in totaal en u ook over het doel van de bezoeken van de taliban – routineonderzoek versus doelgericht op zoek naar u en vader – niet eenduidig bent. U werd ook geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ en op het CGVS en toen zei u dat uw interview bij de DVZ heel kort was (NPO 2, p. 21). Hiermee verklaarde u de tegenstrijdige verklaringen overduidelijk niet en dit doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw taskara, uw paspoort, de foto's van uzelf en uw broers en de taskara van uw vader staven jullie identiteit en familieband en geen van deze elementen staat ter discussie. Wat betreft de werkdocumenten van uw vader werd reeds beklemtoond dat het CGVS deze jobs in principe niet in twijfel trekt. Wat betreft de foto's van uw vader aan het werk, werd reeds gewezen op de vervalsing hiervan. De foto's van uw reisweg zijn niet gelinkt aan uw asielrelaas. De foto van uzelf in de checkpost van uw vader toont aan dat u daar was, maar bewijs voor het overige niks. Ook de foto van uw overleden paternale oom toont niks concreets aan. De foto's van uw overleden broer tonen niet aan in welke omstandigheden hij overleed. Het attest van uw operatie in België en de foto van uw wonde vertonen ook geen link met uw asielrelaas. Hetzelfde geldt voor de Belgische verblijfskaart van de neef van uw vader, de identiteitskaart van de collega van uw vader in België en de documenten over de ziekte van uw moeder. De brief die u meebracht van de collega van uw vader is uiterst subjectief en biedt geen concreet bewijs voor de problemen die jullie meemaakten. De foto's van deze collega bij de voormalige overheid staven zijn job, maar daarom nog niet dat hij samenwerkte met uw vader. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf), dat in Afghanistan allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van deze documenten verder relativeert.

Er dient geconcludeerd te worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in

Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzake-lijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft

een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een

duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Uw advocaat haalde aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud aan dat u ondertussen bijna drie jaar weg bent uit Afghanistan, dat er informatie is dat u daarom als ongelovige kan worden beschouwd door de taliban en dat er rekening moet worden gehouden met eventuele verwestering (NPO 2, p. 22). Zelf haalde u dit echter op geen enkele manier aan en daarenboven haalde uw advocaat ook geen concrete elementen aan om aan te nemen dat u effectief verwesterd zou zijn. Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot reeds meerderjarig was op het moment dat u Afghanistan verliet (NPO 1, p. 3), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde tot de derde graad naar school ging, acht of negen jaar naar de madrassa ging en ook werkte als winkelier en landbouwer (NPO 1, p. 4). Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen waar u het heeft over de aanwezigheid van de taliban in uw regio (NPO 2, p. 13). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn. Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in

contact staat (NPO 1, p. 6 & NPO 2, p. 4), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en "de samenwerkingsplicht". Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2. Na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen, zet verzoeker in eerste instantie de argumenten uiteen die volgens hem maken dat hem onterecht de vluchtelingenstatus werd geweigerd.

Allereerst gaat hij in op de motieven in de bestreden beslissing omtrent zijn vluchtrelaas en zet hij uiteen waarom deze volgens hem niet kunnen overtuigen.

Verder wijst verzoeker op het belang om de invloed van een terugkeer vanuit het Westen te onderzoeken. Hij acht het tegenstrijdig waar in de bestreden beslissing enerzijds wordt gewezen op de weinig concrete informatie die hierover is gekend en anderzijds wordt gesteld dat als er sprake was van vervolging dit zou zijn gemeld. Hij stelt dat hij handelt tegen de wetten van de sharia door om te gaan met Westerlingen en betoogt dat terugkerende Afghanen worden beschouwd als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders die een gewijzigde politieke overtuiging en houding tegenover religie wordt toegeschreven. Hij voert aan dat de taliban in 2021 aankondigden dat afgewezen asielzoekers in Europa na terugkeer voor de rechtbank zouden moeten verschijnen en dat het rechtssysteem van de taliban niet de nodige waarborgen kan bieden. Hij wijst ook op de strikte toepassing van de sharia door de taliban. Hij benadrukt verder zijn land reeds in 2021 te hebben verlaten en sinds 2022 in België te verblijven, alsook zijn opgroeien in een familie die overheidsgezin was met een vader die werkte voor "ongelovigen". Hij citeert uit verschillende artikelen en/of rapporten die een beeld schetsen van de mensenrechtensituatie en de situatie voor terugkeerders in Afghanistan, en vermeldt hierbij de weblinks. Hij haalt ook een Australische rechterlijke uitspraak uit 2022

aan voor een verzoeker om internationale bescherming behorende tot de Hazara-minderheid. Hij wijst er nog op dat zowel gedwongen als vrijwillige terugkeer naar Afghanistan actueel nagenoeg onmogelijk is en zowel Fedasil als de IOM hun ondersteuning hiervoor hebben opgeschort. Hij stelt ten slotte dat hem op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen enkele vraag werd gesteld over enige vrees die verband houdt met zijn verblijf in het Westen.

2.3. In tweede instantie betoogt verzoeker dat hij wel in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hierbij verwijst hij naar verschillende rapporten en/of artikelen die een beeld schetsen van de algemene veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan, en vermeldt hierbij de weblinks.

Verzoeker betoogt allereerst dat er nog steeds onvoldoende betrouwbare informatie voorhanden is om een correcte inschatting te kunnen maken van de algemene veiligheidssituatie en het risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hiervoor verwijst hij ook naar de UNHCR "*Guidance note*" van februari 2022. Hij is van mening dat de commissaris-generaal in zijn beslissing niet aantoonde dat de situatie vandaag anders is. Hij stipt aan dat zowel Asylas als ACLED hun periodieke publicaties over incidenten in Afghanistan sinds december 2022 hebben stopgezet en de bijkomende bronnen die de commissaris-generaal aanhaalt wijzen op moeilijkheden bij de informatievergaring, het beperkt aantal informatiebronnen en de censuur van journalisten in Afghanistan. Hij wijst nog op zijn asielmotieven en betoogt dat zijn terugkeer uit het Westen en de werkzaamheden van zijn vader persoonlijke factoren zijn die risicoverhogend werken.

Vervolgens gaat verzoeker in op de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de commissaris-generaal tijdens het persoonlijk onderhoud onterecht niets heeft gevraagd over het persoonlijk risico om bij terugkeer in een situatie van extreme armoede terecht te komen zonder te kunnen voldoen aan de elementaire basisbehoeften. Hij wijst ook andermaal op zijn profiel van terugkeerder. Verder betoogt hij dat de commissaris-generaal niet het bewijs levert dat de humanitaire crisis losstaat van de taliban. Hij meent dat de oorzaak van de drastische verslechtering van de socio-economische situatie wel degelijk het gevolg is van de machtsovername door de taliban die ervoor zorgt dat allerhande middelen die voordien aanwezig waren, zoals buitenlandse hulp, werkgelegenheid bij de overheid, ... er vandaag niet meer zijn.

2.4. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 8 april 2026 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023;
- EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", november 2024;
- EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", januari 2026.

3.2. Verzoeker dient op 12 april 2026 een eerste aanvullende nota in waarbij hij stelt de volgende aanvullende stukken te willen voorleggen:

- "Stuk 1 – Attest van slagen van de onderwijseenheid Initiation à la langue française en situation – UE1*
- Stuk 2 – Attest van slagen van de onderwijseenheid Langue : Français UF1 – niveau élémentaire*
- Stuk 3 – Foto betreffende deelname van verzoeker aan een collectieve activiteit in België*
- Stuk 4 – Foto betreffende deelname van verzoeker aan een kookactiviteit in België*
- Stuk 5 – Foto betreffende deelname van verzoeker aan een groepsactiviteit in België*
- Stuk 6 – Foto betreffende deelname van verzoeker aan een gemeenschappelijke maaltijd in België*
- Stuk 7 – Foto betreffende deelname van verzoeker aan een sociale groepsactiviteit in België*
- Stuk 8 – Foto betreffende deelname van verzoeker aan een collectieve activiteit in België*
- Stuk 9 – Afgaans paspoort van verzoeker, afgeleverd op 31 januari 2026".*

Met stukken 1 en 2 stelt verzoeker "*officiële en nominatieve attesten van slagen*" neer te leggen waaruit blijkt dat hij een traject van het Franstalig volwassenenonderwijs met vrucht heeft gevolgd.

Met stukken 3 tot en met 8 stelt hij foto's neer te leggen die hem tonen in het kader van verschillende "*collectieve, sociale en integratieve activiteiten*" in België. Deze vormen volgens hem concrete aanwijzingen dat zijn verblijf in België sociaal zichtbaar, feitelijk geleefd en duurzaam is geworden. Deze stukken moeten

volgens hem worden bekeken in samenhang met het reeds door hem aangevoerde risico in verband met de werkzaamheden van zijn vader.

Verder stelt verzoeker, met zijn stuk 9, zijn paspoort voor te leggen *“uitsluitend”* om zijn *“identiteit, geboortedatum, leeftijd en leeftijdsgebonden kwetsbaarheid”* te objectiveren en met grotere precisie te kunnen beoordelen. Dit is volgens hem relevant *“niet alleen [...] voor de actuele beoordeling van [zijn] kwetsbaarheid, maar evenzeer voor de beoordeling van zijn jeugdige profiel ten tijde van de machtsovername, zijn vertrek uit Afghanistan en zijn aankomst in België”* of nog *“de beoordeling van zijn jeugdige profiel ten tijde van de relevante feiten, zijn kwetsbaarheid, zijn maturiteit, zijn verklaringsvermogen, en het actuele risico bij terugkeer na meerdere jaren buiten Afghanistan”*. Hij merkt nog op dat *“uit het verschil tussen een meer algemene vermelding van de geboorteplaats op het paspoort en een meer precieze of lokale aanduiding elders in het dossier niet zonder meer een relevante tegenstrijdigheid [kan] worden afgeleid”*. Verder verzoekt hij de Raad uitdrukkelijk *“dit paspoort niet te lezen als een document dat de globale geloofwaardigheid automatisch aantast”*. Hij betoogt dat het overleggen van dit paspoort *“geen afstand [impliceert] van de eerder ingeroepen vrees”* en evenmin mag worden gezien als *“een bewijs dat [hij] zich vrijwillig en inhoudelijk opnieuw onder bescherming zou hebben geplaatst”*.

3.3. Op de terechtzitting legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer, waarin hij aangeeft op een aantal punten te willen reageren op de aanvullende nota van het CGVS en refereert aan actuele informatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan. Hij verwijst naar allerhande UNAMA-verslagen, een gezamenlijk rapport van UNAMA en OHCHR van juli 2025 dat focust op mensenrechten-schendingen jegens bepaalde risicoprofielen, een rapport van Human Rights Watch, een rapport over kindhuwelijken van het CGVS, het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *“Focus Afghanistan. Return from abroad”* van 14 februari 2025, de door de commissaris-generaal reeds aangebrachte EUAA *“Afghanistan – Country Focus”* van januari 2026 en enkele online nieuwsberichten, die een beeld schetsen van de veiligheids-, mensenrechten- en humanitaire situatie in Afghanistan in 2025. Hij merkt op dat het structureel en systematisch mensenrechtendeficit sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 ook in 2025 aanhoudt. Hij maakt verder gewag van een mogelijkheid dat terugkeerders door de *de facto*-autoriteiten in Afghanistan worden verdacht van een vermeende band met buitenlandse actoren, integratie in een westers land of afwijkend gedrag en zo een verhoogd risico lopen op vervolging, arrestatie of mishandeling. Toegepast op zijn individuele situatie, benadrukt verzoeker zijn lange afwezigheid uit Afghanistan en zijn integratie in België. Daarnaast wijst hij op een aardbeving die plaatsvond op 3 november 2025 en op het gegeven dat de socio-economische situatie van terugkeerders doorgaans slechter is dan van zij die zijn gebleven. Hij betoogt dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de *de facto*-autoriteiten verantwoordelijk is voor de schrijnende armoede en noden in Afghanistan. Hij benadrukt dat de controle op de maatschappij steeds strenger wordt, onder meer via monitoring van de sociale media. Ten slotte wijst hij op een algemeen verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met Pakistan. Dit conflict beperkt zich volgens hem niet langer tot schermutselingen in de grensstreek.

In dit verband wenst de Raad wel op te merken dat verzoeker perfect in de mogelijkheid was om reeds te reageren op de aanvullende nota van de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota van amper twee dagen eerder. Er mag van hem toch ook worden verwacht dat hij dit zou doen in het eerstvolgende proceduristuk. Hetzelfde geldt wat betreft de door verzoeker aangehaalde landeninformatie die perfect in zijn eerste aanvullende nota reeds kon worden aangebracht. Ook al zal de Raad rekening houden met de door verzoeker aangebrachte informatie, wenst hij er op te wijzen dat dit geen zorgvuldig handelen is van verzoeker en hij hiermee het proceseconomisch verloop van zijn beroepszaak hindert.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Specifiek wat de beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken betreft, is de Raad er zich verder van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de situatie in het land rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie hierover voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA erkennen dat ze sinds de

machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De beide partijen hebben in hun aanvullende nota's ook nog geactualiseerde landeninformatie bijgebracht. Er kan worden besloten dat er in deze stand van zaken wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel in vluchtelingrechtelijke zin als op het vlak van de subsidiaire bescherming, te beoordelen. Aldus is de huidige situatie ook niet langer vergelijkbaar met de situatie die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR "Guidance note" van februari 2022.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Tijdens zijn interviews op het CGVS van 5 maart 2024 en van 4 juni 2024 beriep verzoeker zich op een vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden gefolterd door de taliban met het oog op het verkrijgen van informatie over zijn familie, omdat zijn vader op een buitenlandse basis werkte en later voor de overheid en zijn vader daarom werd bedreigd door de taliban, samen met het hele gezin.

Zo gaf verzoeker aan dat zijn vader van 2009 of 2010 tot 2017 werkte als elektricien voor een Brits bedrijf op de Bastion basis in Helmand. Hij werkte er ook samen met Amerikaanse troepen. In deze periode ontving zijn vader regelmatig dreigtelefoons van de taliban. Ze kwamen 's nachts ook twee keer naar de poort voor hun huis. De taliban eisten dat zijn vader zou stoppen met zijn job en voor hen zou werken en ze bedreigden het hele gezin met de dood. Door de bedreigingen ging zijn vader één of twee maanden na het einde van zijn contract voor de Afghaanse lokale politie (hierna: de ALP) werken in hun dorp. In deze periode ontving zijn vader regelmatig dreigtelefoons, alsook twee of drie dreigbrieven. De taliban kwamen soms ook langs bij hun huis, maar nadat collega's van zijn vader begonnen te patrouilleren, is dit gestopt. Na twee of drie jaar werd de ALP ondergebracht in het lokale leger en ging zijn vader als soldaat aan de slag tot aan de machtsovername door de taliban. Hij werkte binnen het "201 Selab korps". Ook in deze periode – en vooral op het einde – ontving zijn vader elke maand of om de twee maanden dreigtelefoons van de taliban. In de periode voor de val gebeurde dit meermaals per dag. De dag van de machtsovername verliet verzoeker samen met zijn vader Afghanistan. In Iran raakte hij zijn vader kwijt en sindsdien heeft hij geen informatie over hem. In Turkije vernam hij van zijn familie dat de taliban drie keer waren langsgeslagen sinds zijn vertrek en ze hierbij vroegen naar zijn vader en hem. De derde keer doodden ze zijn broer A. uit wraak en omdat ze wouden dat hij en zijn vader zich bij hen zouden presenteren. Zijn gezinsleden verhuisden hierna naar zijn maternale oom en leven sindsdien ondergedoken. Hij vernam via zijn oom dat de taliban nog altijd op zoek zijn naar hem en zijn vader.

Ter staving van dit asielrelaas legde verzoeker op het CGVS de volgende documenten neer: "foto's van uw vader bij het lokale leger (kopie); foto's van uw vader bij de ALP (kopie); foto's van u en uw broers (kopie); foto's van uw reisweg (kopie); foto's van uw vader bij KBR (kopie); foto van uzelf in de checkpost van uw vader (kopie); een foto van uw overleden paternale oom (kopie); trainingscertificaten en appreciatiebrieven van uw vader bij KBR (origineel); de KBR badge van uw vader (origineel); de badge van uw vader bij het lokale leger (origineel); uw taskara (kopie); de taskara van uw vader (origineel); enveloppen (origineel); foto's van uw overleden broer [A.] (kopie); een trainingscertificaat van uw vader bij het leger (origineel); een trainingscertificaat van uw vader bij de ALP (origineel); de wapenvergunning van uw vader (origineel); bankkaarten van uw vader (origineel); het werkcontract van uw vader bij KBR (origineel); een attest van uw operatie en een foto van uw wonde (kopie); uw paspoort (kopie); de Belgische identiteitskaart van de neef van uw vader in België (kopie); een brief van een collega van uw vader over uw problemen (origineel); de identiteitskaart van deze collega (kopie); foto's van deze collega aan het werk (kopie); documenten over de ziekte van uw moeder (kopie); en foto's van uw vader en de commandant van de ALP (kopie)." Bij zijn eerste aanvullende nota legt verzoeker nog een kopie voor van zijn nieuwe Afghaanse paspoort uitgereikt door het Afghaanse Consulaat-generaal in Dubai op 31 januari 2026.

4.2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie in de "COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de

inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verzoekers paspoorten en taskara, de taskara van zijn vader en de foto's van hem en zijn broers staven bovendien hooguit hun identiteit en familieband, die op zich niet worden betwist.

Wat de werkdocumenten van zijn vader betreft, stelt de Raad nog vast dat de commissaris-generaal hierover aangeeft dat hij deze jobs *“in principe”* niet in twijfel trekt, al blijkt duidelijk dat hij hierbij ook wel wat bedenkingen heeft. Wat er ook van zij, op basis van de objectieve landeninformatie (zie verder) blijkt niet dat de werkzaamheden van zijn vader op zich reeds volstaan om in hoofde van verzoeker een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Met deze stukken kan verzoeker de ingeroepen bedreigingen of de problematische situatie van zijn vader omwille van diens opeenvolgende tewerkstellingen niet aantonen.

Met betrekking tot de foto's van zijn vader tijdens het werk, heeft de commissaris-generaal verder vastgesteld dat met name deze van zijn vader bij het lokale leger duidelijke tekens van manipulatie vertonen: *“Zo lijkt het insigne van de commando's op één van de foto's van uw vader duidelijk gefotoshopt op zijn uniform. Ook op een andere foto heeft u duidelijk beroep gedaan op photoshop op vlak van de insignes op het uniform van een collega van uw vader (zie info in administratief dossier, groene map).”* Verzoeker beperkt zich op dit punt, net als op het CGVS, tot een loutere ontkenning dat er sprake is van bewerkte foto's, waarmee voorgaande vaststellingen niet onderuit worden gehaald. Na het bekijken van de stukken in het administratief dossier kan de Raad de beoordeling van de commissaris-generaal enkel maar bijtreden. De voorgelegde foto's van zijn vader tijdens het werk kunnen dan ook geen tot weinig bewijswaarde worden toegekend, te meer waar het ook nog eens loutere kopieën zijn, nu deze gemakkelijk kunnen worden bewerkt – zoals wordt aangetoond door verzoeker – en er hierdoor geen zekerheid bestaan over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Door bewerkte foto's voor te leggen en ook nog eens te blijven ontkennen dat hij dit heeft gedaan, brengt verzoeker zijn algemene geloofwaardigheid bovendien in het gedrang. Volledigheidshalve wordt er aan herinnerd dat verzoeker ook met deze foto's noch de bedreigingen noch de problematische situatie van zijn vader aantoont.

Voor wat de overige voorgelegde stukken betreft, wordt verder gewezen op de volgende vaststellingen hierover in de bestreden beslissing: *“De foto's van uw reisweg zijn niet gelinkt aan uw asielrelaas. De foto van uzelf in de checkpoint van uw vader toont aan dat u daar was, maar bewijst voor het overige niks. Ook de foto van uw overleden paternale oom toont niks concreets aan. De foto's van uw overleden broer tonen niet aan in welke omstandigheden hij overleed. Het attest van uw operatie in België en de foto van uw wonde vertonen ook geen link met uw asielrelaas. Hetzelfde geldt voor de Belgische verblijfskaart van de neef van uw vader, de identiteitskaart van de collega van uw vader in België en de documenten over de ziekte van uw moeder. De brief die u meebracht van de collega van uw vader is uiterst subjectief en biedt geen concreet bewijs voor de problemen die jullie meemaakten. De foto's van deze collega bij de voormalige overheid staven zijn job, maar daarom nog niet dat hij samenwerkte met uw vader.”* Verzoeker gaat niet concreet in op deze beoordelingen, die door de Raad kunnen worden overgenomen.

4.2.3. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad – in navolging van de commissaris-generaal – vast dat verzoeker er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van de voorgehouden werkzaamheden van zijn vader. Dit omwille van een geheel van inconsistenties, omissies, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. De hierna volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad bijgetreden. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in zijn beslissing duidelijk bedenkingen heeft bij bepaalde aspecten van de verklaarde werkzaamheden van verzoekers vader en vooral ernstige twijfels heeft bij diens voorgehouden jobs voor de ALP en het lokale leger, die hij zou hebben uitgeoefend in het laatste deel van zijn carrière. Ten eerste wijst de commissaris-generaal zo op de gefotoshopte foto's van verzoekers vader bij het lokale leger, waarop reeds werd ingegaan. Ten tweede wijst hij op gebrekkigheden in

verzoekers kennis over de jobs van zijn vader en stelt hij vast dat verzoekers uitleg hiervoor te wensen overlaat. Ten derde stelt hij vast dat verzoekers verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS tegenstrijdig zijn met de trainingscertificaten die hij neerlegde van zijn vader bij de lokale politie en het lokale leger wat betreft de duur van zijn opleidingen (telkens 2,5 maanden volgens verzoeker versus 4 weken volgens de stukken). Ten vierde stelt hij dat geen enkel concreet bewijs voorligt om aan te nemen dat de man op de werkdocumenten daadwerkelijk verzoekers vader is. Niettegenstaande al deze bedenkingen leest de Raad in de bestreden beslissing evenzeer dat de commissaris-generaal de jobs van zijn vader *“in principe niet in twijfel trekt”*. Rekening houdend ook met verzoekers betoog hierover in het verzoekschrift, neemt de Raad dit laatste oordeel van de commissaris-generaal over en focust hij zijn onderzoek op de vraag of verzoeker, gelet op de voorgehouden tewerkstellingen van zijn vader, een gegronde vrees heeft voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

4.2.6. Op basis van de in de bestreden beslissing aangehaalde objectieve landeninformatie wordt op zich niet betwist dat personen die voor de machtsovername door de taliban tot de veiligheidsdiensten behoorden en werkten voor buitenlandse troepen met vergeldingsacties te maken kunnen krijgen. Er wordt echter, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof gehecht aan de verklaarde problemen die verzoekers vader zou hebben gekend met de taliban, waardoor evenmin kan worden geloofd dat zijn vader momenteel is vermist nadat hij Afghanistan moest ontvluchten. Aldus is het niet aangetoond dat verzoekers vader zich thans in een problematische situatie bevindt. Wat verzoekers persoonlijke situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de door de beide partijen hierover aangebrachte informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de vroegere veiligheidsdiensten behoorden en werkten voor buitenlanders in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Verzoeker maakt echter geen dergelijke zaken op een geloofwaardige wijze aannemelijk. Het loutere feit dat hij een familielid is van een mogelijk vroeger lid van de veiligheidsdiensten van wie hij a priori niet aannemelijk maakt dat deze zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofd aannemelijk te maken. Omwille van volgende pertinente en draagkrachtige redenen zijn noch de problemen van verzoekers vader, noch de problemen van de rest van zijn gezin, waaronder verzoeker, geloofwaardig:

(1) Allereerst is er het lakse handelen van de taliban jegens verzoeker en zijn vader voor hun vertrek, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden bedreigingen. Volgens verzoekers verklaringen werd zo heel zijn gezin jarenlang met regelmaat op indirecte wijze bedreigd door de taliban, waardoor het weinig aannemelijk is dat de taliban nooit enige poging ondernamen om zijn gezin op meer directe, doortastende wijze te viseren voor de machtsovername. Dit alles wordt op overtuigende en concrete wijze uitgewerkt in de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich ertoe deze beoordeling subjectief te noemen, zonder dit concreet aan te tonen. Hij doet geen enkele werkelijke poging om deze gedane vaststellingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

(2) Verder is het in de geschetste context terecht onaannemelijk dat verzoekers vader de jarenlange, systematische, intense en ernstige bedreigingen door de taliban – ook aan het adres van zijn gezinsleden – volgens zijn eigen verklaringen niet erg serieus nam, omdat de overheid nog aanwezig was. Verzoeker gaf immers ook aan dat veel talibanleden heimelijk aanwezig waren in zijn dorp, ze ook effectief mensen die voor de voormalige overheid werkten viseerden in zijn dorp en ze er zelfs in slaagden om bij hen thuis te komen.

Er wordt verder rekening gehouden met verzoekers verklaringen dat zijn vader wel bepaalde veiligheidsmaatregelen nam doorheen zijn carrière: *“Zo zei u dat uw vader niet meer alleen naar de stad ging omdat er een gebied bestaat dat iets verder van jullie dorp ligt waar veel mensen werden meegenomen uit auto's. Uw vader diende ook klacht in bij de overheid en lichtte KBR in over zijn problemen en begon jullie huis samen met bevriende collega's te bewaken nadat de taliban jullie huis een paar keer bezochten (NPO 1, p. 17). Volgens uw verklaringen besloot uw vader in de eindperiode voor jullie vertrek – toen de bedreigingen het meest hevig waren – dat u niet meer naar school mocht gaan. U moest van uw vader in de winkel blijven. Uw moeder vertelde u later dat dit was omdat de taliban ermee hadden bedreigd om u mee te nemen en u iets aan te doen (NPO 1, p. 18-19). U mocht ook nog voortdoen met uw werk als landbouwer in de velden tot aan uw vertrek (NPO 2, p. 7).”* Gelet op de jarenlange, voortdurende dreiging van de taliban, zou echter terecht van verzoekers vader mogen worden verwacht dat hij meer voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen om zijn gezin te beschermen. Nog strookt het gegeven dat verzoekers vader het nodig vond om dergelijke veiligheidsmaatregelen te nemen en het feit dat hij besloot om verzoeker van school te halen niet met het feit dat verzoeker nog altijd naar zijn winkel in de bazaar mocht gaan en dat hij nog altijd mocht voortdoen met zijn werk als landbouwer tot aan zijn vertrek.

Verzoeker geeft aan dat hij het tegenstrijdig vindt waar enerzijds wordt gemotiveerd dat het niet kan dat zijn vader geen rekening hield met de bedreigingen en anderzijds dat hij wel wees op voorzorgsmaatregelen die zijn vader nam. Verzoeker gaat evenwel uit van een niet geheel correcte lezing van de motieven. De

commissaris-generaal stelde niet zozeer dat het *“niet kan dat [zijn] vader [...] geen rekening hield met de bedreigingen”*, maar wees er wel op dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn vader de bedreigingen niet erg serieus nam en dit ongeloofwaardig is. Hiermee blijkt alleszins geen tegenstrijdigheid in de motieven. Voor het overige komt verzoeker andermaal niet verder dan een blote bewering dat deze motivering subjectief zou zijn, zonder evenwel enige verdere concrete kritiek te uiten.

(3) Verzoeker maakte tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS geen enkele melding meer van de dreigbrieven die zijn vader – althans volgens zijn eigen verklaringen op de DVZ en tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS – zou hebben ontvangen ten tijde van zijn werk voor de ALP, hoewel hem meerdere kansen werden gegeven om hierover te vertellen. Verzoeker stelt hierover dat gelet op het groot aantal gebeurtenissen men er kan inkomen dat hij niet lineair vertelt over het aantal en de wijze van de bedreigingen gedurende zijn verschillende interviews. Het gaat er echter niet zozeer om of hij *“lineair”* vertelde over de bedreigingen, maar wel dat hij hierover uit zichzelf tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op geen enkel moment vertelde, ook niet nader hem hierover herhaalde vragen werden gesteld. Dit wordt in de bestreden beslissing correct verwoord als volgt: *“U werd gevraagd welke bedreigingen uw vader ontving toen hij voor de lokale politie werkte en toen sprak u enkel van telefonische bedreigingen. U werd gevraagd of jullie op nog andere manieren werden bedreigd tijdens uw vaders periode bij de lokale politie en toen zei u dat de taliban ook een paar keer naar jullie huis kwamen om aan te kloppen. U werd gevraagd of jullie dan ook nog op andere manieren werden bedreigd en toen zei u van niet (NPO 2, p. 17).”* Nog treedt de Raad de beoordeling in de bestreden beslissing bij dat, aangezien het hier gaat over rechtstreekse bedreigingen die zijn vader ontving en die leidden tot hun vlucht uit Afghanistan – en het dus een kernelement van zijn asielrelaas betreft – het bijzonder frappant is dat hij hier tijdens het tweede persoonlijk onderhoud met geen woord over repte. Verzoekers uitleg voor deze omissie in zijn verklaringen op het einde van het persoonlijk onderhoud, kan ook niet overtuigen. Hierover stelde de commissaris-generaal terecht: *“U zei dat u dit hebt nagelaten omdat u hier geen bewijzen van had, los van uw verklaringen. U zei ook dat de behandelende protection officer u er geen vragen over had gesteld (NPO 2, p. 22). Het gegeven dat u de brieven zelf niet meehad naar het persoonlijk onderhoud, neemt niet weg dat er minstens van u kon worden verwacht dat u de dreigbrieven zou hebben vermeld. Uw stelling dat er u geen vragen over werden gesteld kan het CGVS ook niet overtuigen aangezien hierboven reeds werd aangetoond dat u meermaals werd aangemoedigd om de dreigbrieven spontaan te vermelden.”*

(4) Verzoeker legde verder tegenstrijdige verklaringen af doorheen de asielprocedure wat betreft het moment dat hij het land verliet en het moment dat hij zijn vader verloor aan de grens met Iran. Zo situeerde verzoeker op de DVZ zijn vertrek uit Afghanistan op de tweede of de derde dag na de val van de vorige overheid en verklaarde hij hierover nog dat hij eerst twee dagen bij zijn maternale oom verbleef vooraleer hij het land verliet. Op het CGVS luidde het echter dat hij de dag van de machtsvername zelf bij zijn oom aankwam en het land verliet in de namiddag. Verder verklaarde verzoeker op de DVZ dat zijn vader drie dagen na de val vermist raakte, de dag nadat ze Iran waren binnengeraakt. Op het CGVS gaf hij echter aan dat het ongeveer zeven of acht dagen erna was. Er mag terecht van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij over het precieze moment van zijn vlucht uit het land van herkomst of nog over het precieze tijdstip waarop hij werd gescheiden van een nauw gezinslid tijdens de vlucht coherente en eensluidende verklaringen kan afleggen en hij dit op consistente wijze kan situeren in de tijd. Zoals werd gesteld door de commissaris-generaal volstaat een loutere ontkenning van deze tegenstrijdigheden in zijn verklaringen ook niet om deze te verklaren of te rechtvaardigen.

(5) Verzoeker kan evenmin een document neerleggen met betrekking tot de pogingen om zijn vader te vinden, meer bepaald de contacten die zijn oom zou hebben gehad met de Rode Halve Maan, hoewel hem hier naar werd gevraagd en hij in contact staat met zijn oom.

(6) Daarnaast is er sprake van een weinig logische en dus eerder onaannemelijke gang van zaken wat betreft de voorgehouden moord op zijn jongere broer, A., die op dat ogenblik slechts acht jaar oud zou zijn geweest. De Raad treedt in dit verband de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing bij: *“Enerzijds is het zelfs voor de taliban bijzonder extreem te noemen dat ze overgingen tot het doden van uw jonge broertje, des te meer daar u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aangaf dat de taliban voor de machtsvername nooit bij jullie durfden binnenkomen omdat er vrouwen aanwezig waren binnen (NPO 1, p. 17) en het dus heel vreemd is dat de taliban hier een bezwaar jegens zouden uiten, maar het dan wel normaal zouden vinden om een onschuldig kind te doden. Deze vaststelling klemmt des te meer aangezien u nog een oudere broer van 13 jaar had (Verklaring DVZ, d.d. 31/01/2023, p. 9) die thuis woonde. U werd hiermee geconfronteerd en om een verklaring gevraagd en toen kwam u niet verder dan te zeggen dat u zelf ook verbaasd was (NPO 2, p. 21). Opnieuw liet u dus na om een deftige verklaring te geven voor de onlogische elementen in uw dossier. Anderzijds lijkt het dan ook weer bijzonder laks van de taliban dat indien ze effectief zinnens waren om uw broer te doden uit wraak jegens uw familie, dat ze eerst op heel nonchalante wijze tweemaal aan uw broer kwamen vragen waar u en uw vader waren om dan pas zeven of acht maanden plotsklaps nog eens te komen om hem te doden. Ook op dit vlak werd u om een verklaring verzocht en toen zei u dat u vermoedde*

dat de taliban dachten dat de situatie een beetje gekalmeerd was en dat ze uw broer in burgerkledij kwamen doden om hun wreedheden geheim te houden voor de rest van de bevolking. U werd ook gevraagd hoe het kwam dat er zoveel tijd zat tussen de eerste twee keren dat de taliban kwamen en de derde keer toen uw broer werd gedood en toen zei u dat u het niet wist, doch dat ze misschien dachten dat u zou terugkeren naar huis (NPO 2, p. 20). Wederom reikte u geen enkel concreet element aan als verklaring waarom de taliban in jullie geval op dergelijk vreemde manier tewerk gingen en deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.”

Ook is het, zoals wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, geheel onlogisch en dus opnieuw weinig aannemelijk te noemen dat verzoekers familie pas besloot om te verhuizen naar zijn maternale oom na de voorgehouden moord op zijn broer en niet reeds veel eerder een dergelijke veiligheidsmaatregel nam. Immers werd verzoekers vader, net als de rest van het gezin, volgens zijn verklaringen reeds jarenlang bedreigd en was dit ook de reden dat hij en zijn vader het land dienden te verlaten.

Andermaal komt verzoeker niet verder dan een blote bewering dat deze motivering subjectief zou zijn. Hij uit geen enkele concrete kritiek en slaagt er aldus niet in om de gedane beoordeling te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

(7) Ten slotte legde verzoeker doorheen de asielprocedure tegenstrijdige verklaringen af over het aantal huisbezoeken van de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan. Volgende beoordeling vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen: *“In eerste instantie verklaarde u bij de DVZ dat de taliban twee keer naar uw huis kwamen na uw vertrek om naar u en uw vader te zoeken en dat bij de tweede keer uw broer vermoord werd (Vragenlijst CGVS, d.d. 31/01/2023, vraagnr. 3.5). Dit strookt al niet met uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS. Toen werd u gevraagd of de twee huisbezoeken van de taliban na uw vertrek de enige momenten waren dat de taliban uw huis bezochten. U haalde toen aan dat de taliban op het moment dat u en uw vader weggingen uit Afghanistan drie keer naar uw huis kwamen. U werd gevraagd of dit betekende dat de taliban vijf keer in totaal naar uw huis kwamen en u zei van wel. U verduidelikte dat de eerste drie keren routine waren en dat de taliban gewoon langsgingen bij huizen met lijsten van overheidspersoneel. U zei ook dat de taliban erna nog twee keren kwamen en dat uw broer hierbij werd gedood (NPO 1, p. 20). Deze verklaringen verschillen niet alleen fundamenteel van uw verklaringen bij de DVZ, maar zijn dan ook nog eens geheel verschillend ten opzichte van uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS. Toen zei u immers dat de taliban na de val drie keer naar uw huis kwamen (NPO 2, p. 16). U werd later nogmaals gevraagd hoe vaak de taliban na uw vertrek naar uw huis zijn gekomen en toen herhaalde u dat dit drie keer was. U werd met uw tegenstrijdige verklaringen ten opzichte van het eerste persoonlijk onderhoud geconfronteerd en toen zei u dat de taliban in totaal vijf keer kwamen, twee keer voor de val – en dus uw vertrek – en drie keer na uw vertrek, de eerste keer na vertrek kwamen ze als groepering langs in alle huizen maar ook toen vroegen ze reeds naar u en uw vader aan uw broer. De tweede keer spraken ze opnieuw uw broer aan over jullie, de derde keer werd hij door hen gedood (NPO 2, p. 19). Deze verklaring kan het CGVS niet overtuigen aangezien u de eerste keer weldegelijk sprak over vijf keren na uw vertrek en niet vijf keer in totaal en u ook over het doel van de bezoeken van de taliban – routineonderzoek versus doelgericht op zoek naar u en vader – niet eenduidig bent. U werd ook geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ en op het CGVS en toen zei u dat uw interview bij de DVZ heel kort was (NPO 2, p. 21). Hiermee verklaarde u de tegenstrijdige verklaringen overduidelijk niet en dit doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”* Verzoeker stelt hierover dat gelet op het groot aantal gebeurtenissen men er kan inkomen dat hij niet lineair vertelt over het aantal en de wijze van de bedreigingen gedurende zijn verschillende interviews. Deze zeer algemene uitleg is volstrekt ontoereikend om de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen uit te klaren of te rechtvaardigen.

4.2.7. Volledigheidshalve stelt de Raad nog vast dat verzoeker blijkbaar op 31 januari 2026 door het Afghaanse Consulaat-Generaal in Dubai een nieuw paspoort kreeg uitgereikt, getuige alvast de door hem voorgelegde kopie van de identiteitspagina van dit nieuwe paspoort. Op de zitting ontkent verzoeker dat hij persoonlijk naar Dubai is gereisd om dit paspoort in ontvangst te nemen. Het nieuwe paspoort zou, volgens hem, zijn opgemaakt op basis van de gegevens van zijn oude paspoort en hem zijn opgestuurd. Hiervan wordt echter geen enkel bewijs bijgebracht. Gevraagd waarom verzoeker zich dan uitgerekend wendde tot het Afghaanse Consulaat-Generaal in Dubai, nu niet blijkt dat hij enige banden heeft met Dubai, kwam hij vervolgens niet verder dan de eerder warrige en alleszins bizarre uitleg dat hij dit via Google had opgezocht en dit ook op aanraden van vrienden zou zijn geweest. Hiermee blijven de omstandigheden waarin dit nieuwe paspoort werd uitgereikt onduidelijk. Alleszins stelt de Raad vast dat de Afghaanse autoriteiten verzoeker zonder problemen een nieuw paspoort hebben uitgereikt en dit gegeven andermaal niet wijst in de richting van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekers algemene bewering dat de voorlegging van dit stuk niet mag worden gezien als *“een bewijs dat [hij] zich vrijwillig en inhoudelijk opnieuw onder bescherming zou hebben geplaatst”*, zonder verdere uitleg, doet hierover niet anders oordelen.

Verzoeker geeft nog aan dat hij dit paspoort voorlegt zodat zijn “*identiteit, geboortedatum, leeftijd en leeftijdsgebonden kwetsbaarheid*” met grotere precisie kunnen worden beoordeeld. De kopie van het nieuwe paspoort bevat echter dezelfde gegevens als deze vermeld op de eerder voorgelegde kopie van zijn vorige paspoort. Verzoekers identiteitsgegevens werden of worden op zich ook niet betwist. Het nieuwe paspoort bevestigt verder dat verzoeker is geboren midden 2001, hij zodoende 20 jaar was bij vertrek uit Afghanistan en hij actueel 24 jaar oud is. Hiermee toont hij nog geen bijzondere kwetsbaarheid aan die verband houdt met zijn leeftijd. Evenmin toont hij concreet aan dat zijn leeftijd ten tijde van de relevante feiten of gebeurtenissen enige impact had op de voorgaande beoordeling.

4.2.8. Het geheel aan stukken en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.2.9. Verzoeker beroept zich verder op een nood aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest omwille van zijn verblijf in Europa en (gepercipieerde) verwestering en/of normoverschrijding.

4.2.10. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen is verankerd, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de ‘*civic space*’ is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘*legitieme heersers*’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (‘*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*’) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 32-34). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa’s maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa’s dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van

madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 106-107, 136). Het MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. Hoewel decreten tegenwoordig meer worden geformaliseerd en gepubliceerd, blijven veel instructies vaag, mondeling of niet officieel bekend-gemaakt. Dit leidt tot rechtsonzekerheid en ruimte voor willekeurige interpretatie en handhaving.

Op 31 juli 2024 hebben de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds werden afgedwongen, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 43). In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door leden van het MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 20; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 25; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van 14 februari 2025, waarnaar de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het “*Immigration Department*”, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet leidt tot problemen met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen". Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven)

verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance: Afghanistan" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 57-61).

4.2.11. Voor zover verzoeker gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er aldus op dat een vrees voor vervolging concreet moet worden aangetoond. Uit de hierboven besproken landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Uit de voorliggende landeninformatie kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geveiseerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

4.2.12. Waar verzoeker wijst op zijn vertrek uit Afghanistan in 2021 en zijn verblijf in België sinds mei 2022, herhaalt de Raad vooreerst dat een louter verblijf van enkele jaren in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om concreet uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geveiseerd/vervolgd.

Verzoeker blijft verder in gebreke een concrete kritiek te ontwikkelen tegen de volgende beoordeling die in de bestreden beslissing reeds werd gedaan inzake de vrees omwille van (gepercipieerde) verwestering en die de Raad kan bijgetreden:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Uw advocaat haalde aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud aan dat u ondertussen bijna drie jaar weg bent uit Afghanistan, dat er informatie is dat u daarom als ongelovige kan worden beschouwt door de taliban en dat er rekening moet worden gehouden met eventuele verwestering (NPO 2, p. 22). Zelf haalde u dit echter op geen enkele manier aan en daarenboven haalde uw advocaat ook geen concrete elementen aan om aan te nemen dat u effectief verwesterd zou zijn. Daarenboven moet worden vastgesteld dat u [...] reeds meerderjarig was op het moment dat u Afghanistan verliet (NPO 1, p. 3), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde tot de derde graad naar school ging, acht of negen jaar naar de madrasa ging en ook werkte als winkelier en landbouwer (NPO 1, p. 4). Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen waar u het heeft over de aanwezigheid van de taliban in uw regio (NPO 2, p. 13). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn. Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in

contact staat (NPO 1, p. 6 & NPO 2, p. 4), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

Verzoeker houdt nog op zeer algemene wijze voor dat hij omgaat met Westerlingen. De door hem bij zijn (eerste) aanvullende nota voorgelegde stukken leren slechts dat hij enerzijds met succes enkele taallessen Frans volgde en anderzijds deelnam aan enkele sociale activiteiten in België. Op basis van de voorgelegde foto's komt het voor dat deze activiteiten allemaal kaderden binnen de taallessen of alleszins binnen georganiseerde activiteiten voor nieuwkomers. Verzoeker zelf geeft alleszins niets anders aan. Nog wijst hij andermaal op het profiel van zijn vader. Met al deze elementen toont verzoeker echter niet alsnog aan dat zijn verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer gelet op de in dit verband door de commissaris-generaal reeds gedane – en door verzoeker niet betwiste – vaststellingen.

Er werd daarnaast reeds vastgesteld dat het nieuw voorgelegde paspoort van verzoeker in dit verband geen werkelijk nieuwe gegevens aan het licht brengt, behalve dan het gegeven dat verzoeker – zonder dat hij dit kan uitklaren – bij het Afghaanse Consulaat-Generaal in Dubai begin januari 2026 een nieuw paspoort verkreeg.

De aangehaalde elementen volstaan niet opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviséerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo zou zijn.

4.2.13. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermings-verzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Er werd reeds vastgesteld dat uit niets kan blijken dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

4.2.14. Aangaande zijn betoog over een te beperkte vraagstelling op het CGVS over de kwestie van verwestering, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker wel degelijk de mogelijkheid had om hieromtrent verklaringen af te leggen. Ook in zijn verzoekschrift en de aanvullende nota's was hij in de mogelijkheid individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen. Met al deze elementen is bij huidige arrest terdege rekening gehouden.

4.2.15. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.16. De Raad besluit dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Hij voldoet niet aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten.

4.2.17. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan wat voorafgaat, nu de materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend dezelfde zijn gebleven. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” moet lopen. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. Het begrip “*ernstige schade*” in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft verder betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bepaling stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet daarom worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, ptn. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft evenwel genuanceerd dat dit begrip niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM, nu de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, ptn. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., ptn. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

In zoverre verzoeker zich in dit verband allereerst zou beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

Uit wat voorafgaat volgt verder dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen, onder meer door een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloten de VS, voorheen de grootste donor, zo de financiering van bijna al hun humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoge aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *"Afghanistan: Country focus"*, januari 2026, p. 48).

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De inhoud van deze bepaling verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en de uitlegging ervan moet dan ook autonoom geschieden, weliswaar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die werd gekenmerkt door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het '*National Resistance Front*' (hierna: het NRF) en het '*Afghanistan Freedom Front*' en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente "*Afghanistan – Country Focus*" van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "*violence against civilians*" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, maar dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en '*targeted killings*'. Na gerichte acties door de Taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-Talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke '*collateral damage*' onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde '*Pakistaanse Taliban*' ('*Tehreek-e-Taliban*' of TTP) viseren. Zij beschuldigen de Taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-Talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan was betrokken in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 46).

Op basis van de aangehaalde rapporten blijkt niet dat er in Afghanistan heden sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan - Country Focus*" van januari 2026 nog steeds actueel.

Verzoeker wijst in zijn tweede aanvullende nota op de escalerende spanningen aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan sinds februari 2026. In de aangebrachte informatie wordt ingegaan op de open oorlog die Pakistan in februari 2026 heeft aangekondigd en die werd gevolgd door hernieuwde (lucht)aanslagen in de grensgebieden en in enkele steden. Hierbij vielen ook burgerslachtoffers en werden verschillende grensovergangen gesloten.

Verzoeker toont hiermee evenwel niet aan dat er heden sprake zou zijn van een wezenlijk andere situatie dan deze hierboven wordt beschreven, waarbij het geweld zich vooral concentreert in de grensgebieden en occasioneel ook doelwitten in de grotere steden worden aangevallen.

Er blijkt verder niet dat het district Kot in de provincie Nangarhar, van waar verzoeker afkomstig is, specifiek wordt geviserd of zwaar wordt getroffen door de grensoverschrijdende incidenten met Pakistan, waaronder

luchtbombardementen. Noch de EUAA "*Afghanistan - Country Focus*" van januari 2026 noch enig door verzoeker aangebracht stuk bevat namelijk informatie over militaire incidenten of luchtbombardementen die specifiek in dit district hebben plaatsgevonden. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat niet blijkt dat dit district in de provincie Nangarhar een grensdistrict met Pakistan betreft.

Er dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. In de mate dat hij hiervoor verwijst naar zijn asielmotieven, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd vastgesteld in de voorgaande bespreking.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.6. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde is aan artikel 15 van de Kwalificatie-richtlijn waarvan artikel 48/4, § 2, a), b) en c) de omzetting is. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kunduz een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet. Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

4.5. Een schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie of van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt evenmin. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in deze wetsbepalingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Ook een beoordelingsfout of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de samenwerkingsplicht blijkt niet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en hij hierbij zorgvuldig is te werk gegaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens zijn persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich kunnen laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker er nog op wijst dat zowel gedwongen als vrijwillige terugkeer naar Afghanistan actueel nagenoeg onmogelijk zou zijn, wordt benadrukt dat in de huidige procedure het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming op grond van de aangehaalde wettelijke bepalingen. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.6. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° (oud) van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN I. CORNELIS